

בש"פ 8467/17 - עודד מליניאק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8467/17

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: עודד מליניאק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט ע' קובו) מיום 24.10.2017 במסגרת ע"ח 55764-09-17

בשם המבקש: עו"ד לירן זילברמן

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו), מיום 24.10.2017 בע"ח 55764-09-17 במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ע' מיכליס), מיום 25.9.2017 בה"ת 32776-05-17 בה נדחתה בקשתו של המבקש לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום מיום 14.7.2017.

הרקע לבקשה

עמוד 1

1. ביום 14.6.2017 הגיש המבקש בקשה להחזרת תפוס לבית משפט השלום, בה עתר כי יושבו לו שני מכשירי טלפון סלולריים שנתפסו במסגרת חקירתו ולא נכללו בהודעת החילוט שבכתב האישום שהוגש נגדו בבית משפט השלום. בית משפט השלום הורה למשיבה להשיב לבקשה וזו הגישה ביום 22.6.2017 את התנגדותה בה עמדה על כך שמכשירי הטלפון נתפסו לפי הוראות סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: פקודת סדר הדין הפלילי או הפקודה), והם אף מהווים ראיה להוכחת האמור בכתב האישום.

2. ביום 2.7.2017 הגישה המשיבה תגובה נוספת. במסגרת תגובה זו היא עמדה על המשך החזקת אחד מן המכשירים (להלן: האיפון). באשר למכשיר השני (להלן: המכשיר הנוסף), היא ציינה כי במכשיר סרטונים אינטימיים בהם מתועדות, בין היתר, שלוש נשים אשר עתידות לשמש כעדות תביעה נגד המבקש. בנסיבות אלה, הסכימה המשיבה להשיב למבקש את המכשיר הנוסף בכפוף להסכמת המבקש למחיקת הסרטונים. ביום 13.7.2017 הגישה המשיבה תגובה שלישית במספר, במסגרתה ציינה כי לאחר בחינה מחודשת של הבקשה היא מתנגדת להחזרת שני המכשירים.

3. ביום 14.7.2017 החליט בית משפט השלום, כי משעה שלא עלה בידי הצדדים להגיע להסכמות ביניהם ובהמשך להודעת המשיבה, על המבקש להפנות את בקשתו לבית המשפט הדין בתיק העיקרי וזאת נוכח הצהרת המשיבה שבדעתה לבקש במסגרת העונש לחלט את שני המכשירים. ביום 13.9.2017 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו, וביום 25.9.2017 החליט בית משפט השלום לדחות גם בקשה זו. נגד החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בתגובתה לערר, עמדה המשיבה על כוונתה לחלט את האיפון. באשר למכשיר הנוסף, היא ציינה כי תציג דו"ח סודי לעיונו של בית המשפט בלבד אשר יסביר מדוע לא ניתן להשיבו לידי המבקש. ביום 24.10.2017 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי. בית המשפט קיבל באופן חלקי את הערר והחליט כי האיפון יוחזר למבקש בכפוף להפקדה של מלוא ערכו. בנוגע למכשיר הנוסף, החליט בית המשפט כי בשלב זה לא יוחזר המכשיר למבקש, מכיוון שהוא דרוש לצורך חקירה אחרת, וכי על המשיבה להגיש בקשה נוספת להמשך החזקתו בתוך 30 יום.

טענות המבקש

4. כנגד החלטת בית המשפט המחוזי האמורה הגיש המבקש את הבקשה דנא. במסגרתה נטען כי מדובר בסוגיה החורגת מענייניו הפרטי ובעלת השלכות רוחביות. לטענתו, אין למשיבה סמכות להחזיק תפוסים שהגיעו לידיה במסגרת חקירה אחת לצורך חקירה אחרת. במקרים מסוג זה, לשיטתו, על המדינה לבקש צו ובקשה מתאימים להחזקת התפוסים. משעה שלא הוגשה בקשה כאמור, מחזיקה המשיבה את התפוס שלא כדין ופוגעת בקניינו של המבקש.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובהליכים שקדמו לה, דעתי היא כי דין הבקשה להידחות.

6. סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי מורה כדלקמן:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

מלשון הסעיף עולה כי תפיסה כאמור יכולה להתבצע למגוון תכליות: "תכלית מניעתית ביחס לחפץ העשוי לשמש לביצוע עבירה שטרם נעברה ... תכלית ראייתית - אם החפץ עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה; או תכלית של חילוט - אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצוע" (רע"פ 7600/08 אברם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.4.2009)). הסעיף אינו דורש מהשוטר להצטייד באישורו של בית המשפט לתפיסת החפץ מראש. רק במקרה ובו מעוניין השוטר להמשיך להחזיק בחפץ מעבר לשישה חודשים, עליו להגיש לפי סעיף 35 לפקודה בקשה מתאימה לבית משפט השלום, אשר בתורו יאזן בין זכות החשוד לקניין לבין צרכי הציבור (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (2000)) (להלן: עניין עובדיה). לעומת זאת, היה ואדם אחר (כולל הנחקר) תובע זכות בחפץ, עליו לפנות לבית משפט השלום לפי סעיף 34 לפקודה וזה יכול להורות כיצד ינהגו בחפץ לפי שיקול דעתו.

7. בענייננו, אכן עולה מהחלטת בית המשפט המחוזי ומהודעת המשיבה, כי המכשיר הנוסף דרוש לשם חקירה נוספת - שונה מזו שבעטיה נתפס לראשונה, והמשיבה אף הציגה לבית המשפט המחוזי דו"ח סודי בעניין אותה חקירה. אולם, בכך אין כדי לסייע למבקש.

8. כאמור, בסמכותו של שוטר לתפוס חפץ ובלבד שהוא עומד בתנאים המפורטים בסעיף 32(א) לפקודה. הסעיף אינו קובע כי התפוס צריך לשמש ראייה דווקא בהליך המשפטי בגינו עבר לחזקתה של המשטרה. דברים אלה נלמדים מלשונו ומתכליתו של הסעיף. מההחלטה נשוא בקשה זו אף עולה, מבין השיטין, כי בית המשפט המחוזי השתכנע בנחיצותו של המכשיר לצורך החקירה הנוספת, ומכאן שהלכה למעשה המשיבה לא נזקקה לאישור בית המשפט להמשיך להחזיק בטלפון, אלא אם חלפו שישה חודשים ממועד תפיסתו (סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי; עניין עובדיה, פס' 12). על כן, החלטת בית המשפט המחוזי שאיפשרה את המשך החזקת הטלפון, אף לשם קידומה של חקירה אחרת, ניתנה בסמכות ואף למעלה מהדרוש. מהצד האחר, אם חלפו שישה חודשים מיום תפיסת המכשיר ועד למועד מתן החלטת בית המשפט (דבר שלא נתברר בהליך זה), היה אכן צורך שהמשיבה תצטייד באישורו של בית משפט השלום להמשיך להחזיקו, וייתכן כי הענקה שלושים יום לצורך כך במסגרת הדיון בערר שהוגש הייתה מעבר לדרוש. אך גם אם כך נעשה, ואיני מביע דעה נחרצת בסוגיה, אין הדבר מצדיק התערבותו של בית משפט זה, וודאי לא ב"גלגול שלישי" (ראו: בש"פ 5999/12 יעל ג'ואל בנימין נ' משטרת ישראל (29.8.2012); בש"פ 4971/08 וייסמן נ' מדינת ישראל (28.12.2008)).

9. עם זאת, יצוין, כי פשיטא שדלתו של בית משפט השלום אינה חסומה לפני המבקש, אם רצונו בכך, על מנת שיבחן האם עדיין מתקיימות נסיבות המצדיקות המשך החזקת התפוס על ידי המשיבה, כקבוע בסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי.

לאור האמור, הבקשה לרשות לערור נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בחשוון התשע"ח (5.11.2017).

שׁוֹפֵט

עמוד 3
